

До міжнародного дня рідної мови

Славетний син українського народу поет Тарас Шевченко свого часу писав: «І возвеличимо на диво і розум наш, і наш язик ...». Знати, берегти і примножувати рідну мову – обов'язок кожної людини. Рівень розвитку мови є джерелом духовного розвитку народу. Недарма вчені твердять, що словник – це те, що

народ знає про світ, а граматики – це те, як він про цей світ говорить.

Проявити свій творчий потенціал і своє бачення ролі рідної мови у суспільстві нещодавно мали змогу студентки дорожньо-будівельного факультету нашого університету, учасниці обласного етапу VII міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка, який щорічно проводиться серед студентів ВНЗ за підтримки Департаменту науки і освіти Харківської обласної державної адміністрації.

Нам дуже приємно, що наші студенти вкотре підтвердили своє бездоганне знання рідної мови, обдарованість і жагу до творчості. За підсумками цьогорічного конкурсу почесне перше місце здобула Ярослава Насоненко (гр. Д-12), а Юлія Калембет (гр. ДГ-11) посіла друге місце.

Гордість за нашу молоду творчу еліту розділяють усі викладачі кафедри украї-

нознавства та колектив деканату дорожньо-будівельного факультету.

Щиро вітаємо дівчат зі здобуттю перемогою і зичимо їм нових звершень задля процвітання й іміджу нашого рідного навчального закладу!

Н.П. Книшенко,
доц. каф. українознавства

ПОЕТИЧНІ ОБРІЇ

СНІГОПАД

Лишень пухнастий сніг розтанув,
Як щезнули зими омани.
І стало видно, що буття –
Базнюка, сморід і сміття.

Отож, хто правду укриває,
Не завжди ворог... Знов чекаю
На снігопад, бо без прикрас
Життя не часто тішить нас.

Не варто мене втішати, ненько,
Бо розумію я й сама –
Мов сніг, розтопиться серденько,
Як тільки промине зима.

Сьогодні ж хуртовини влада.
Мороз лютує й вітер злий.
Немов прийшли обман і зрада
Поглузувать з дівочих мрій.

ВІДВЕРТІСТЬ

Життя, як та драна торбина –
Порожнє і зовсім пікчемне.
Немов уві сні, кожна днина
Проходить безглуздо, даремно.

Довкола спустошені люди
Блукають, неначебто тіні.
Самотність царює повсюди.
Байдужість – єдине спасіння.

Але все міняється миттю,
І мертвий цей світ оживає,
Коли з невтоленою хіттю
В поезію я поринаю.

Бідолашне натхнення моє животіє –
Ледве попелом тліє на споді душі.
Розростається, ніби бур'ян, безнадія.
А на шафі непотріб – малюнки й вірші.

Але чом кожна ніч я, немов божевільна,
То за фарби берусь, то гострю олівець,
То годинами в небо вдивляюся пильно,
Аж допоки
не з'явиться ранку багрець?!...

МІСЯЦЬ У ПОВНІ

Сьогодні повня і тому не темно.
Ліє місяць світло воскове крізь хмари.
Осяє він Землю не даремно –
Наводить на людей всілякі чари.

Жонатих до розпусти спонукає,
Сомнамбул – веєтатися дахом хати.
У жадібних нестримну викликає
Жагу – пограбування учиняти.

В мені ж це чародійство розпалило
Таку нестримну в щирості потребу,
Що більші тайти я не маю сили,
Мій друже,
почуття свої до тебе.

Де світло лється, там завжди є тіні...
Не варто заглядати за лайтунки
Душі, бо в недовіри павутиння
Потрапить можна й зіпсувать стосунки.

Тож ми удвох, осяяні коханням,
Тепер водночас і святі, і грішні,
Палаємо, неначебто востаннє,
Забувши всіх
теперішніх й колишніх.

Й не матимем суперників допоки
Не проростуть підозри поміж нами –
Від них і до відчуження півкроку.
Навіщо нам шукать на сонці плями?!

ГРА В ЖИТТЯ

У Інтернеті з дві сотні
Друзів знайшла віртуальних.
Милі вони й безтурботні.
Нащо обридлі реальні!

Влесливість нестить дбайливо
Ці надсучасні стосунки.
Нащо та близькість зрадлива!
Нащо обійми й цілунки!..

Вже набула певний досвід –
Граю в життя досконало.
Втім не забула ще й досі
Як тебе палко кохала...